

Sygn. akt III AUa 1944/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz SSA Maciej Piankowski
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Gdańsku

sprawy T. K.

z udziałem zainteresowanej M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 września 2015 r.,
sygn. akt VI U 3021/14

oddala apelację.

SSA Maria Sałańska – Szumakowicz SSA Bożena Grubba SSA Maciej Piankowski

Sygn. akt III AUa 1944/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdził, że M. M. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o. o. z siedzibą w Ś. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia 30 stycznia 2014 r.

Odwołanie od tej decyzji złożył (...) sp. z o. o. z siedzibą w Ś. kwestionując przyjęcie w postępowaniu administracyjnym, że od dnia 30 stycznia 2014 r. nie łączył jej z M. M. stosunek pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z dnia 08 września 2015 r. w sprawie VI U 3021/14 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że orzekł, iż M. M. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o. o. T. K. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 30 stycznia 2014 r.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

M. M., urodzona w dniu (...) zawarła z T. K. – Prezesem Zarządu (...) sp. z o. o. z siedzibą w Ś. umowę o pracę na czas określony od dnia 30 stycznia 2014 r. do dnia 29 stycznia 2015 r. Przed podpisaniem przedmiotowej umowy, tj. od dnia 01 września 2013 r. ubezpieczona współpracowała z w/w spółką na podstawie umowy zlecenia.

Na podstawie umowy z T. K., który jest dla niej osobą obcą, ubezpieczona zobowiązała się do wykonywania pracy w pełnym wymiarze etatu na stanowisku handlowca za miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.200 zł brutto (takie samo wynagrodzenie otrzymywała w ramach wcześniejszej umowy zlecenia). Do jej obowiązków jako pracownika spółki należało kontaktowanie się z klientami firmy, pozyskiwanie nowych klientów, monitorowanie rynku w zakresie usług świadczonych przez firmę, przygotowywanie ofert związanych z działalnością firmy. Ubezpieczona pracowała od godz. 8.30 do 16.30.

Ubezpieczona posiadała miejsce pracy w biurze firmy, gdzie pracodawca udostępniał jej komputer z bazą danych dotyczących klientów. Ubezpieczona wykonywała swoje obowiązki od dnia 30 stycznia 2014 r. do dnia 02 marca 2014 r., a następnie w związku ze złym samopoczuciem spowodowanym ciążą, przeszła na zasilek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy.

Spółka (...) sp. z o. o. z siedzibą w Ś. prowadziła działalność gospodarczą m.in. w dziedzinie usług o charakterze rozrywkowym (organizacja imprez okolicznościowych, festynów). Płatnik zatrudniał jednego z pracowników na stanowisku handlowca. Praca ubezpieczonej M. M. polegała przede wszystkim na pozyskiwaniu klientów - ubezpieczona miała wykonywać te same obowiązki, które wykonywała na podstawie umowy zlecenia, tj. kontaktowała się telefonicznie z klientami. Ubezpieczona wykonywała swoje obowiązki przez okres około 1 miesiąca. Na początku marca 2014 r. płatnik otrzymał od ubezpieczonej zwolnienie lekarskie z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej ciążą. Na miejsce ubezpieczonej nie została zatrudniona nowa osoba.

Do ubezpieczenia społecznego M. M. została zgłoszona z dniem 30 stycznia 2014 r. przez płatnika składek, przy czym zgłoszenie wpłynęło do Zakładu w dniu 26 marca 2014 r. Od dnia 05 kwietnia 2014 r. ubezpieczona złożyła wniosek o zasilek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej ciążą.

Zdaniem Sądu Okręgowego analiza materiału procesowego, ocena wyżej wymienionych dowodów i zeznań ubezpieczonej, prowadzi do wniosku, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych niesłusznie zakwestionował ważność umowy o pracę zawartej przez M. M. z płatnikiem składek (...) sp. z o. o. z siedzibą w Ś.. Sąd ten uznał, że umowa ta nie była pozorną czynnością prawną i nie zmierzała do obejścia prawa, co mogłoby skutkować uznaniem jej za nieważną. Wskazał, że ubezpieczona rzeczywiście podjęła pracę w w/w spółce, realizowała powierzone jej zadania. Odwołująca obowiązki pracownicze wykonywała w biurze wynajmowanym przez spółkę. Sąd I instancji nie podzielił oceny organu rentowego, że przedmiotowy stosunek pracy nawiązany został wyłącznie w celu upozorowania istnienia stosunku pracy i uzyskania przez ubezpieczoną właściwych świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Stosownie do treści art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów; jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie podlega pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu osoba, która zawarła umowę o pracę dla pozorów, a więc w sytuacji, gdy przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę, jako pracownik

nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana, jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy (por. wyroki: z dnia 04 lutego 2000 r., II UKN 362/99, OSNAPiUS 2001/13/449; z dnia 04 sierpnia 2005 r., II UK 321/04, OSNP 2006/11-12/190 i z dnia 28 lutego 2001 r., II UKN 244/00, OSNAPiUS 2002/20/496).

Przy czym nie tyle chodzi o pozorność oświadczenia woli w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. (względna), a więc o ukrycie innego, rzeczywistego oświadczenia woli, co o pozorność bezwzględną, a więc złożenie oświadczenia woli dla pozorów, gdy strony w ogóle nie mają zamiaru wywołania żadnych skutków prawnych (por. wyrok S.N. z dnia 27 września 2000 r., II UKN 744/99, OSNAPiUS 2002/8/194).

W takiej sytuacji w ogóle nie dochodzi do złożenia oświadczeń woli, a tym samym do nawiązania stosunku pracy, a jedynie do stworzenia pozorów jego nawiązania - do nawiązania fikcyjnego stosunku pracy, a raczej stworzenia fikcji jego nawiązania (por. wyroki: z dnia 17 grudnia 1996 r., II UKN 32/96, OSNAPiUS 1997/15/275 i z dnia 23 marca 1999 r., II UKN 536/98, OSNAPiUS 2000/10/403).

Taka sytuacja zdaniem Sądu Okręgowego nie miała jednak miejsce w niniejszej sprawie. Sąd ten uznał, że strony umowy o pracę chciały, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy z zawarciem przedmiotowej umowy. W szczególności miały one zgodną wolę nawiązania stosunku, którego przedmiotem było zobowiązanie M. M. do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz płatnika składek i pod jej kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę. Ubezpieczona zgłosiła się do pracodawcy w wyniku uzyskania informacji o wolnym miejscu pracy od znajomego, początkowo wykonywała swoje obowiązki w ramach umowy zlecenia, by następnie podjąć pracę jako handlowiec w powodowej spółce. Jednocześnie dokumentacja płacowa świadcząca o tym, że ubezpieczonej wypłacano wynagrodzenie, jak również informacja o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy, skierowana do właściwego Urzędu Skarbowego, potwierdzają w sposób stanowczy powyższe wnioski.

W tym miejscu Sąd I instancji wskazał, że tytułem obowiązkowego ubezpieczenia, zarówno emerytalno-rentowego na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.), jak i chorobowego na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy systemowej, jest zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy systemowej, pozostawanie w stosunku pracy, przy czym na podstawie art. 13 pkt 1 ustawy systemowej ubezpieczenie trwa od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle zebranego materiału dowodowego niewątpliwym pozostawać musi, że M. M. pozostawała w stosunku pracy od dnia 30 stycznia 2014 r. i wykonywała przyjęte na siebie obowiązki pracownicze w biurze wynajmowanym przez pracodawcę. Sąd ten stwierdził, że w niniejszej sprawie nie można byłoby przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, ponieważ pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny dążenie do uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego jako cel podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, jeżeli umowa o pracę jest faktycznie realizowana (por. wyrok S.N. z dnia 06 marca 2007 r., I UK 302/2006).

Sąd I instancji zważył, że chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, jako motywacja do podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, a dążenie do uzyskania przez zawarcie umowy o pracę ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może być uznane za zmierzające do dokonania czynności sprzecznej z prawem albo mającej na celu jego obejście, jeżeli umowa ta prowadzi do faktycznej realizacji zatrudnienia spełniającego cechy stosunku pracy.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd ten orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżając go w całości i zarzucając temu orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na rozstrzygnięcie sprawy polegający na przyjęciu, że zachodzą podstawy do uznania, iż odwołujący płatnik składek (...) sp. z o. o. T. K. zawarł z zainteresowaną umowę o pracę z zamiarem jej faktycznej realizacji i tym samym stosunek pracy został nawiązany, podczas gdy okoliczności sprawy świadczą o tym, że umowa została zawarta jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, konsekwencją czego jest naruszenie norm prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) oraz art. 83 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 121 ze zm.),

2) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy dokonał streszczenia postępowań: administracyjnego i sądowego pierwszo-instancyjnego w niniejszej sprawie oraz kwestionował przyjęcie, że przeprowadzone w sprawie dowody potwierdzają, iż strony kwestionowanej umowy o pracę faktycznie realizowały wynikające z niej prawa i obowiązki.

W konkluzji apelacji organ ten wnosił o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie,

2) uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Z apelacji wynika m.in. zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że strony kwestionowanej umowy o pracę faktycznie wykonywały prawa i obowiązki z niej wynikające, jak również nie zmierzały do uzyskania nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych.

Skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok S.N. z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, LEX nr 174185).

W ocenie Sądu II instancji organ rentowy nie zdołał wykazać wadliwości rozumowania Sądu Okręgowego z punktu widzenia zaprezentowanych powyżej kryteriów.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela poczynione w postępowaniu sądowym pierwszo-instancyjnym w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne oraz przyjmuje je za własne, a zatem nie zachodzi potrzeba ich powtarzania w tym uzasadnieniu (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 1999 r., II CKN 391/98, LEX nr 523662).

Spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się na kwestii, czy od dnia 30 stycznia 2014 r. M. M. łączył z (...) sp. z o. o. w Ś. stosunek pracy, a zatem czy zainteresowana uzyskała status pracownika w rozumieniu przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm., nazywanej dalej ustawą systemową).

Od odpowiedzi na postawione wyżej pytanie zależy ustalenie, czy zachodzą przesłanki z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 1 ustawy systemowej do objęcia zainteresowanej obowiązkowo pracowniczymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym i wypadkowym od tego dnia.

Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności znajdującą wyraz w art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. to na odwołującej spoczywa ciężar wykazania, że strony zawierając kwestionowaną umowę o pracę miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i faktycznie to czyniły, ponieważ to ona z powyższego faktu wywodzi skutek prawny w postaci podlegania zainteresowanej z tego tytułu obowiązkowym, pracowniczym ubezpieczeniom społecznym.

Aby uznać umowę za pozorną, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 83 § 1 k.c., muszą zostać kumulatywnie spełnione następujące przesłanki: oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, tylko dla pozorów, przy czym adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na pozorowanie czynności prawnej. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że składający wolę nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy z tym oświadczeniem.

Kwestionowaną umowę o pracę; z dnia 30 stycznia 2014 r. uznać zatem należałoby za zawartą dla pozorów (art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) wówczas, gdyby przy składaniu oświadczeń woli jej strony miały świadomość, że M. M. nie będzie świadczyła pracy, a (...) sp. z o. o. w Ś. nie będzie korzystała z jej pracy (por. wyrok S.N. z dnia 04 sierpnia 2005 r., II UK 321/04, LEX nr 182768).

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy na wstępie konieczne było ustalenie, czy przeprowadzone w tej sprawie dowody potwierdzają, że strony kwestionowanej umowy o pracę miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i faktycznie to czyniły.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy odwołująca wykazała, że zamiarem stron tej umowy było wykonywanie obowiązków wynikających z tego stosunku, jak również iż faktycznie to czyniły.

Przeprowadzone dowody, a w szczególności: dokumenty w postaci: umowy o pracę z dnia 30 stycznia 2014 r. (k. 11 akt sprawy, k. 28 akt ZUS), zaświadczenia lekarskiego z dnia 30 stycznia 2014 r. (k. 23 akt ZUS), indywidualnych list płac (k. 18-21 akt ZUS), zaświadczenia o ukończeniu szkolenia BHP z dnia 10 lutego 2014 r. (k. 15 akt ZUS), karty wynagrodzeń pracownika (k. 14 akt ZUS), listy obecności (k. 9-13 akt ZUS) oraz przesłuchanie M. M. w charakterze strony w postępowaniu sądowo-odwoławczym (k. 49 akt sprawy 00:00:49) i jej zeznania w postępowaniu administracyjnym (k. 16-17 akt ZUS) wskazują zaś, że od dnia 30 stycznia 2014 r. zainteresowana faktycznie wykonywała umówioną pracę na rzecz odwołującej spółki.

Wobec faktycznego wykonywania przez M. M. umówionej pracy na rzecz (...) sp. z o. o. w Ś. nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli stron kwestionowanej umowy o zawarciu umowy o pracę, lecz nie wyklucza to rozważenia, czy w tym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (por. wyrok S.N. z dnia 14 marca 2001 r., II UKN 258/00, LEX nr 49241).

Zawarcie kwestionowanej umowy o pracę stanowiłoby obejście prawa wówczas, gdyby jej stronami kierował zamiar uzyskania nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu.

Stwierdzenie, że umowa zmierza do obejścia ustawy wymaga poczynienia konkretnych ustaleń faktycznych, dotyczących okoliczności jej zawarcia i celu, jaki strony zamierzały osiągnąć (por. uchwałę S.N. z dnia 08 marca 1995 r., I PZP 7/95, LEX nr 12023 i wyrok S.N. z dnia 23 września 1997 r., I PKN 276/97, LEX nr 32889).

Z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a w szczególności: umowy zlecenia z dnia 01 września 2013 r. (k. 12-12v. akt sprawy), informacji PIT-11 (k. 16 akt sprawy) i przesłuchania w charakterze strony M. M. (k. 49 akt sprawy 00:00:49, k. 16-17 akt ZUS) wynika, że zatrudnienie zainteresowanej było uzasadnione ekonomicznie, ponieważ (...) sp. z o. o. w Ś. poszukiwała pracownika, który wykonywałby czynności dotychczas świadczone przez zainteresowaną na podstawie umowy zlecenia (umowy o świadczenie usług, do której odpowiednio stosuje się przepisy o zleceniu).

Jednocześnie nie znajduje żadnych miarodajnych podstaw stanowisko organu rentowego, zgodnie z którym strony kwestionowanej umowy o pracę przewidywały, że bezpośrednio po jej zawarciu M. M. stanie się niezdolna do pracy oraz będzie korzystała ze świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Podzielić w pełni należy stanowisko, że nie ma na celu obejścia prawa dokonanie czynności prawnej dla osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie jest obejściem prawa. Sama chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego jako motywacja do podjęcia zatrudnienia nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, podobnie jak inne cele stawiane sobie przez osoby zawierające umowy o pracę, takie jak na przykład chęć uzyskania środków utrzymania (por. wyrok S.N. z dnia 20 września 2008 r., II UK 385/07, LEX nr 741082).

Reasumując poczynione wyżej rozważania Sąd II instancji stwierdza, że przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że strony kwestionowanej umowy o pracę miały zamiar wykonywać obowiązki z niej wynikające i to czyniły, a ponadto nie zmierzały do osiągnięcia celu zakazanego przez ustawę, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że umowa ta została zawarta dla pozorów (art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), albo w celu obejścia prawa (art. 58 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Sąd I instancji prawidłowo uznał, że M. M. od dnia 30 stycznia 2014 r. pozostaje w stosunku pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p., wobec tego uzyskała status pracownika w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy systemowej, a w konsekwencji, stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 1 ustawy systemowej, zachodzą podstawy prawne do objęcia jej od tego dnia obowiązkowo pracowniczymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym oraz wypadkowym.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wszechstronnej oceny całego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego oraz prawidłowo: ustalił stan faktyczny tej sprawy i zastosował przepisy prawa materialnego.

Za niezasadne uznać zatem należy, wynikające z treści apelacji, zarzuty naruszenia: prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w tej sprawie oraz prawa materialnego, a w szczególności: art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 (w zw. z art. 13 pkt 1) ustawy systemowej oraz art. 83 k.c. (w z art. 300 k.p.).

W związku z powyższym uznając apelację za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA Maria Sałańska-Szumakowicz SSA Bożena Grubba SSA Maciej Piankowski